

Да пооткрадвашъ ти умѣйшъ,
Но какъ ще инакъ да живѣйшъ?
Та грѣхъ ли е, ако класецъ
Си туришъ въ запасъ,
Когато общия Отецъ
Съ даръ обсипва насъ?

Ахъ бедниятъ ти домъ е сритъ,
И ти огъ скърби си убить,
И надали ще найдешъ мѣхъ
За своята кжца ти.
А вѣтърътъ съ зимовенъ дѣхъ
Наоколъ вече бухти . . .

Кога полето пожълтѣ
И жешко лѣто отлетѣ,
Ти казваше си на умѣтъ:
„Ще презимувамъ тукъ“.
И на, днесъ топлия ти кжтъ
Срути го моятъ плугъ.

А колко работа и потъ
Ти костува тозъ прѣстенъ сводъ!
Пропадна всичко — трудъ и домъ!
Ще падне скрежъ
И ти ще бѣгашъ плачешкомъ,
Отъ студъ ще да умрешъ...

Прев. *Ив. Вазовъ*

Честниятъ негъръ

Единъ негъръ, който билъ въ голѣма нужда за пари, отишелъ при единъ познатъ нему европеецъ и му поискалъ въ заемъ десетъ долара. Бѣлиятъ го съжалилъ, далъ му паритѣ, съ малка надежда, обаче, да си ги получи обратно.

Минали месеци, негърътъ се не видѣлъ. Следъ година, единъ дѣнь когато европеецътъ излизалъ изъ канцеларията си, той се очудилъ, когато видѣлъ въ файтончето, което го чакало, цѣлъ човалъ съ едри картофи.

Догдето стоялъ въ недоумѣние, изъ задъ файтона се подалъ негърътъ, който му казалъ, като му подалъ една банкнота:

— Ето ви десетътѣ долара, господине, които бѣхъ заелъ. Семейството ми тогава гладуваше. Много ви е признателно за услугата.

Бѣлиятъ приелъ паритѣ съ благодарностъ. — Не мога да разбера отъ кжде сжтѣзи картофи, — казалъ той, като посочилъ на човала.

— Негърътъ се засмѣлъ. — Това сж хвата на услугата, — обяснилъ той.

Лисица и коза

Единъ горещъ дѣнь, когато повечето потоци и рѣки били пресъхнали, една лисица скитала напразно цѣла заранъ, да намѣри вода за пиене. Тя даже се промъкнала въ единъ чифликъ, но кучетата я видѣли и тя едва избѣгала отъ тѣхъ.

Най-после се сетила за единъ старъ кладенецъ. Когато отишла при него, видѣла, че водата била спаднала твърде низко. Обикаляла го, облизвала се, колѣничвала и навеждала глава, но напразно — водата била твърде низко. Тогава поиздигнала заднитѣ си крака, за да се наведе още малко, но изведнажъ се търкулила презглава въ водата.

Страшно много се уплашила лисицата, но не се силно наранила. Понеже водата не била много дълбока, за да я удави, тя се зарадвала, че попаднала въ мѣсто, гдето ще може да се напие на воля.

Следъ като, обаче, се напила и пожела да излѣзе, тя видѣла, че това е невъзможно. Стенитѣ на кладенеца били прави и плъзгави, а когато се изправила на заднитѣ си крака, надъ нея оградата се издигала още толкова. „Ето ме затворникъ безъ време,“ казала си тя.

На утрото единъ козелъ миналъ край кладенеца. Като видѣлъ лисицата, той ѝ казалъ: — Хубава ли е водата?

— О, — обадила се тя, — ако искашъ вкусна вода, ела тука, приятелю мой. Тя е тѣй хубава, че не мога да ѝ се напия.

Козелътъ веднага скочилъ въ кладенеца, а лисицата се метнала на гърба му и оттамъ — на зелената трева. После се възвила и му казала: — Благодаря ти, другарю. Пожелавамъ ти приятно утро.

Козелътъ разбралъ своята глупостъ и лисичата хитрина. Водата му се отшѣла. Той почналъ отчаяно да блѣе, но козарътъ билъ далечъ за да му помогне.